

Sygn. akt I C 528/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Olejnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Piotr Kaniewski

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 roku w Opocznie na rozprawie

sprawy z powództwa P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą NO.1 P. B. w W.

przeciwko (...) S.A. V. (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) na rzecz powoda P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą NO.1 P. B. w W. kwotę 3.431,70 (trzy tysiące czterysta trzydzieści jeden 70/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) na rzecz powoda P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą NO.1 P. B. w W. kwotę 1.117,00 (jeden tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale podpis Sędziego

Sygn. akt I C 528/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 lipca 2020 roku (data nadania) powód P. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą NO.1 P. B. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3.431,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie pozwu podał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 22 lutego 2019 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) należący do A. K. i H. K.. W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowana A. K. korzystała z auta zastępczego marki T. (...) w okresie od 31 maja 2019 roku do 18 czerwca 2019 roku. Powód podniósł, iż zawarł z poszkodowaną umowę cesji wierzytelności z dnia 31 maja 2019 roku, obejmującą prawo do żądania zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22.02.2019 roku. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany wskazywał, iż co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił uprawnionym odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w pojeździe oraz uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego w okresie od 24 lutego 2019 roku do 8 marca 2019 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) należący do A. K. i H. K., przy czym stałym użytkownikiem pojazdu była A. K.. Sprawca zdarzenia legitymował się umową ubezpieczenia OC zawartą z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W..

/okoliczności bezsporne/

Na miejscu zdarzenia ustalono, że sprawca nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wobec powyższego poszkodowana A. K. następnego dnia zgłosiła szkodę u swojego ubezpieczyciela (...). Szkada zgłoszona została do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, (...) było jednostką gromadzącą materiały, o czym powiadomiono poszkodowaną.

/dowód: notatka KPP w G., odpowiedź na email, akta szkody płyta CD k.44a, zeznania świadka A. K. k. 63, płyta CD koperta k.65 00.03.03/.

W toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny ustalono, iż sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie OC w (...) S.A. V. (...). W związku z powyższym zgłoszono szkodę u w/w ubezpieczyciela i przekazano mu wszelkie dokumenty związane z prowadzoną dotychczas likwidacją szkody. Szkada u pozwanego została zgłoszona w dniu 13 maja 2019 roku.

/akta szkody płyta CD k. 44a, zeznania świadka A. K. k. 63, płyta CD koperta k.65 00.03.03/

Samochód po zdarzeniu kolizyjnym nie był jezdny, został zholowany z miejsca zdarzenia. V. (...) był użytkowany przez A. K., dojeżdżała nim do pracy. Poszkodowana pracuje w branży budowlanej, zatem niezbędny jest dojazd na budowy znajdujące się w różnych częściach kraju. W dniu zdarzenia A. K. jechała z miejsca swojego zamieszkania – W. do swoich rodziców. Po kolizji z uwag na niesprawność własnego pojazdu, nie miałyby możliwości wrócić do domu. Wobec powyższego skorzystała z pojazdu zastępczego, który wynajęła w spółce (...)P. S. (...) s.c. z siedzibą w miejscowości K.. Wypożyczalnie polecił jej znajomi. Pojazd zastępczy zwróciła 8 marca 2019 roku. Po tej dacie korzystała z komunikacji miejskiej. Samochód zastępczy był poszkodowanej niezbędny w czynnościach życia codziennego, w szczególności w celu dojazdu do pracy.

/dowód: zeznania świadka zeznania świadka A. K. k. 63, płyta CD koperta k.65 00.03.03, akta szkody płyta CD k.44a/

Oględziny pojazdu dokonywane były przez przedstawiciela (...). Po zgłoszeniu i przekazaniu szkody pozwanej, A. K. przypuszczała, że rzeczoznawca pozwanej będzie dokonywał oględzin pojazdu i ustalał rozmiar szkody. Nie była informowana, by pozwana miała odstąpić od tych czynności.

/dowód: zeznania świadka A. K. k. 63, płyta CD koperta k.65 00.03.03/

Poszkodowana A. K. miała wcześniej zaplanowany urlop wypoczynkowy na przełomie maja i czerwca 2019 roku. Niezbędny był jej wówczas samochód, którym mogłaby się udać w podróż. Wobec przedłużającego się procesu likwidacji szkody, zdecydowała się na ponowne skorzystanie z pojazdu zastępczego. Przed wynajęciem samochodu kontaktowała się z pozwaną w celu ustalenia możliwości i zasad wynajmu. Została poinformowana, iż „skoro początkowo wynajmowała pojazd samodzielnie, należy przyjąć taką samą zasadę”, przyjmując, iż samochód wynajmowany nie może być wyższej klasy niż pojazd uszkodzony. W dniu 31 maja 2019 roku powód zawarł z poszkodowaną A. K. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o nr rej. (...) (klasa niższa niż pojazd uszkodzony). Strony ustaliły dobową stawkę najmu na kwotę 200,00 zł netto powiększoną o stawkę podatku VAT przy wynajmie od 1-7 dni oraz stawkę 155,00 zł netto przy wynajmie powyżej 7 dni. Umowa została zawarta na czas określony – 21 dni, z zastrzeżeniem możliwości wcześniejszego wypowiedzenia przez wynajmującego w przypadku zakończenia naprawy auta uszkodzonego, zakupu auta w miejsce uszkodzonego, wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe uszkodzonym. do dnia zakończenia likwidacji szkody przez ubezpieczyciela sprawcy. Samochód został zwrócony powodowi w dniu 18 czerwca 2019 roku. W tym czasie poszkodowana wykorzystywała pojazd na dojazd na zaplanowany wcześniej wypoczynek, a następnie na dojazdy do pracy – zmienił się zakres miejsca pracy i nie była

w stanie dojeżdżać komunikacją publiczną. Poszkodowana wynajęła pojazd od powoda, gdyż była to wypożyczalnia znajdująca się najbliżej jej miejsca zamieszkania, a pozwany nie zaproponował jej organizacji pojazdu zastępczego.

/dowód: umowa najmu pojazdu k. 22, zeznania świadka A. K. k. 63, płyta CD koperta k.65 00.03.03/

Decyzją z dnia 10 czerwca 2019 roku ubezpieczyciel ustalił wartość szkody zakwalifikowanej jako szkoda całkowita na kwotę 4.000,00 zł – różnica pomiędzy wartością pojazdu w dniu szkody (6.800,00 zł) a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym (2.800,00 zł). Odszkodowanie zostało wypłacone w dniu 11 czerwca 2019 roku.

/dowód: akta szkody płyta CD koperta k.44a/

W dniu 31 maja 2019 roku poszkodowana A. K. przeniosła na powoda swoją wierzytelność wynikającą z umowy wynajmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą powstałą w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...) z dnia 22 lutego 2019 roku z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 26/

W dniu 5 lipca 2019 roku powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.431,70 zł brutto tytułem wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 18 dni, wskazując jako stawkę dobową za wynajem samochodu zastępczego kwotę 155,00 zł netto – 2.790,00 złotych netto plus 23% podatku VAT.

/dowód: faktura VAT k. 25./

Pismem z dnia 5 lipca 2019 roku skierowanym do pozwanego powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności oraz zgłosił do rozliczenia swoje roszczenie wynikające z umowy wynajmu samochodu zastępczego oraz wystawionej faktury VAT nr (...) na kwotę 3.431,70 zł. Pozwany odmówił pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, uznając, iż nie pozostaje wynajęcie pojazdu po trzech miesiącach od kolizji nie pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą. Mimo licznej korespondencji i odwołań powoda pozwany nie zmienił swojego stanowiska w tej kwestii

/dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 27, korespondencja powoda i pozwanego akta szkody płyta CD koperta k. 44a/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że strony nie kwestionowały stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w zakresie okoliczności kolizji oraz odpowiedzialności (...) S.A. z siedzibą w W. za skutki zdarzenia, co było niesporne. Niesporne było, że osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego spowodowała uszkodzenie samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W takiej sytuacji Sąd zaniechał szczegółowego badania tych okoliczności, gdyż nie budzą one wątpliwości, co do swojej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwany nie zakwestionował również faktu zawarcia przez poszkodowanego z powodem umowy najmu samochodu oraz cesji wierzytelności, a także ich treści. Kwestią sporną pomiędzy stronami pozostawała jedynie zasadność najmu samochodu zastępczego.

Podstawę prawną niniejszego powództwa, stanowią przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z treścią

art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436§ 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody. Odnosząc się do zakresu odszkodowania - przy ubezpieczeniu OC - należy mieć na względzie ogólne reguły kodeksu cywilnego, w szczególności treść art. 361 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania, w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002/7-8/103). Zgodnie z zasadą kompensacji odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Na wstępie rozważań wskazać należy, że pozwany co do zasady przyjął odpowiedzialność za szkodę z dnia 22 lutego 2019 roku, w toku postępowania likwidacyjnego przyznał bowiem odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej oraz w zakresie kosztów poniesionych na najem pojazdu zastępczego uznał swoją odpowiedzialność za wynajem pojazdu w okresie od 24 lutego do 8 marca 2019 roku.

Odnosząc się do zasadności powtórnego najmu pojazdu zastępczego odnieść się należy do kluczowego aspektu przedmiotowego postępowania. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03). Stanowisko takie ma przy tym zastosowanie jedynie przy szkodzie częściowej, albowiem odmiennie należy oceniać sytuację nastąpienia szkody całkowitej, przy której czas koniecznego najmu obejmuje – co do zasady – okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku, IV CK 672/03). W orzecznictwie przyjmuje się, że wyjątkowo w sytuacji gdy stwierdzono szkodę całkowitą, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmować może również celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego- nawet po wypłacie odszkodowania (tzw. czas organizacyjny, który zwykle wynosi około 7 dni po uzyskaniu środków z ubezpieczenia).

Sąd nie podziela stanowiska pozwanego jakoby wynajem pojazdu zastępczego po prawie trzech miesiącach od zdarzenia nie pozostawał w związku przyczynowym ze szkodą. Poszkodowana zeznając w charakterze świadka złożyła obszernie wyjaśnienia w tym zakresie. Nie można zgodzić się z pozwanym, że poszkodowana dopiero w dniu 13 maja 2019 roku zgłosiła szkodę, czym wydłużyła okres likwidacji szkody. Był to dzień przyjęcia zawiadomienia o szkodzie przez pozwanego. Natomiast powódka dopełniła wszelkich formalności związanych ze zgłoszeniem zdarzenia wywołującego szkodę już następnego dnia po zdarzeniu. Z informacji uzyskanych od KPP w G. oraz ustaleń poszkodowanej dokonanych na stronie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wynikało, iż sprawca zdarzenia nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zatem prawidłowo prowadzono procedurę likwidacji szkody w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym. Po ustaleniu, iż sprawca jednak posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC szkoda została niezwłocznie zgłoszona pozwanej. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż poszkodowana nie pozostawała w zwłoce ze zgłoszeniem szkody i swoim postępowaniem w żaden sposób nie wpłynęła na długość jego trwania. Jak wynika z akt szkody pozostawała w kontakcie z ubezpieczycielem, uzupełniała niezwłocznie wszelkie niezbędne dokumenty, odpowiadała na prośby o kontakt telefoniczny.

Nadto Sąd uznał, iż słusznie przyjęła, po przekazaniu zgłoszenia szkody pozwanej, iż konieczne będzie ponowne przedstawienie pojazdu do oględzin rzeczoznawcy. W braku informacji przeciwnej od pozwanej, miała pełne prawo

sądzić, iż pozwana będzie chciała by to jej rzeczoznawca dokonał oględzin i oceny zakresu uszkodzeń w pojeździe V. (...).

Ma rację pozwany, iż poszkodowany ma obowiązek współdziałania z zobowiązanym do naprawienia szkody w kierunku zapobiegania szkodzie i minimalizacji jej rozmiarów. Postępowanie poszkodowanej należy uznać w tym kontekście za w pełni prawidłowe. Od dnia 22 lutego 2019 roku została ona pozbawiona możliwości korzystania z własnego samochodu, który służył jej do wykonywania czynności życia codziennego, takich jak zakupy, wizyty u rodziców czy przede wszystkim dojazdy do pracy. Poszkodowana wyjaśniła, iż jest koordynatorem do spraw technicznych w branży budowlanej. Zakres jej obowiązków wymaga obecności na różnych budowach oddalonych od siebie, co wymaga od niej pełnej mobilności. Poszkodowana wyjaśniła, iż korzystała z pojazdu zastępczego bezpośrednio po szkodzie do dnia 8 marca 2019 roku, gdyż wówczas nie miała innego środka transportu, aby mogła wrócić do domu od rodziców oraz niezbędny jej był do dojazdów do pracy. Na rozprawie wyjaśniła, iż w późniejszym okresie pracowała na terenie W. i w związku z tym samochód nie był jej niezbędny. Korzystała z mniej komfortowego środka transportu, jakim jest komunikacja publiczna. Przedłużające się postępowanie likwidacyjne, zmusiło ją do ponownego wynajęcia samochodu – potrzebowała wyjechać na wcześniej zaplanowany wypoczynek, a także zmienił się charakter jej pracy i musiała przemieszczać się w związku z obowiązkami służbowymi do miejsc, do których nie była w stanie się dostać komunikacją publiczną. Należy mieć również na względzie, iż przed skorzystaniem z usług wypożyczalni samochodów, kontaktowała się z pozwaną w celu organizacji pojazdu zastępczego. To od pozwanej uzyskała informację, by zorganizowała pojazd samodzielnie, tak jak uczyniła to zaraz po zdarzeniu, z tym tylko warunkiem, by pojazd wynajmowany nie był klasy wyższej niż uszkodzony. Nie może umknąć uwagi, iż wynajmowany pojazd był klasy niższej niż uszkodzony, a więc koszt jego najmu był również niższy.

Podstawową funkcją odszkodowania jest funkcja kompensacyjna, a zatem dążenie do przywrócenia takiego stanu majątku poszkodowanego, jaki istniał przed zdarzeniem szkodowym. W kontekście całkowitego zniszczenia samochodu – stanem tym będzie faktyczna możliwość zakupu nowego pojazdu w miejsce zniszczonego, w celu zapewnienia poszkodowanemu takiego poziomu komfortu i jakości przemieszczania się, jaki istniał w chwili, gdy jego pojazd był jeszcze sprawny. Wobec powyższego oczywistym jest, że sama informacja o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej w żaden sposób nie przywraca mu ani poziomu komfortu, ani jakości podróży i przemieszczania się sprzed zdarzenia szkodowego, bowiem nie zmienia w żaden sposób jego sytuacji faktycznej. Poszkodowany uzyskuje jedynie świadomość, że stan kompensacji kiedyś nastąpi, a będzie to miało miejsce z momentem wypłacenia pełnego, należnego poszkodowanemu odszkodowania. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że nie sposób od poszkodowanego wymagać, aby w każdej chwili dysponował własnymi, wolnymi środkami, w ilości wystarczającej do zakupu nowego pojazdu na wypadek uszkodzenia dotychczasowego samochodu. Sytuacja poszkodowanych jest różna, a większość osób nie jest w stanie w tak nagłym trybie wygospodarować odpowiedniej ilości pieniędzy na wspomniany cel. Decyzję o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej oraz wysokości przyznanego odszkodowania poszkodowana otrzymała 10 czerwca 2019 roku, a wypłata odszkodowania nastąpiła dnia następnego. Jeden dzień to stanowczo za krótki czas na zagospodarowanie wraku i zakup innego samochodu. Pojazd zastępczy został zwrócony po upływie 7 dni od wypłaty odszkodowania, a 8 dni od dnia powzięcia wiadomości o wysokości odszkodowania. Jest to adekwatny czas na podjęcie czynności zmierzających do zakupu nowego pojazdu i zagospodarowaniu wraku bądź też naprawy uszkodzonego pojazdu.

Mając powyższe rozważania na względzie Sąd uznał, iż wynajem pojazdu po trzech miesiącach pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. W związku ze zdarzeniem z dnia 22 lutego 2019 roku poszkodowana została pozbawiona możliwości korzystania z własnego samochodu, który był jej niezbędny do pracy i wyjazdu na wypoczynek. Wynajęcie pojazdu po tak długim czasie od zdarzenia spowodowane było przedłużającym się procesem likwidacji szkody, bez winy poszkodowanej w tym zakresie. Nadto Sąd uznał, iż poszkodowana swoim zachowaniem przyczyniła się do minimalizacji szkody – nie korzystała przez okres trzech miesięcy z pojazdu zastępczego, korzystając z komunikacji publicznej, co pewnością było mniej komfortowe i bardziej czasochłonne. Natomiast do wynajęcia auta skłoniła ją zmiana obowiązków służbowych i brak możliwości wywiązania się z nich korzystając jedynie z masowych

środków transportu oraz wyjazd wypoczynkowy. Urlop poszkodowanej był zaplanowany wcześniej, opłacony i gdyby nie zdarzenie z 22 lutego 2019 roku mogłaby udać się na wypoczynek własnym samochodem.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 k.p.c., w myśl której strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. Pozwana przegrała proces, zatem winna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 200,00 złotych, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900,00 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Za zgodność z oryginałem świadczy